

ΗΜΑΘΙΩΝ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΒΕΡΟΙΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΤΟΣ Β' ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 6

Θησέως 13, Αθήνα, Τ.Κ. 105 62, Τηλ- Fax: 210 32 24 169, Κιν: 694 400 94 79, E-mail: syllogosveriion@yahoo.gr

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2010

Γυμνά χρόνια

Γράφει ο Δημήτρης Κλήμης

Τα τέσσερα περίπου χρόνια, που βιώσαμε αμέσως μετά τον Αλβανικό πόλεμο και κάτω από την πίεση της γερμανικής στρατιωτικής μηχανής ήταν δύσκολα, με καθημερινά, πολλάκις ανυπερβλήτα εμπόδια επιβίωσης και προσωπικής ταπείνωσης. Η θύελλα της καταστροφής που ενέσκηψε, μας κάλυψε και μέσα από τα ταραγμένα της λάθη, ωσάν άσχημα χνώτα, μας άφηνε να νιώθουμε, ότι ήμασταν πια, φτηνά θρήνηματα άχρουν, ερμια από την συναίσθηση της ανημποριάς στην ελπίδα. Να σιγοχάνεσαι και να φτουράς σαν κολώνα πάγου, δίπλα σε φουρντωμένη φλόγα. Να αποζητάς όλη την ανάσα σου, κι αυτή μισή και σφυριχτή, σαν γόος, να μπαίνει στα στήθια σου. Βλέπεις, ήταν άλντα, σφιχτά τα πλοκάμια της κατοχής.

Πολλά γεγονότα, μεγάλα ή μικρά, συνθέτουν τα χρόνια εκείνα, που πάντα είχαν κόστος καταστροφής ή απώλεια ζωής και είναι δυνατόν εύκολα να ιστορηθούν. Ένα μόνο μένει αδύνατον να μεταφερθεί με ακρίβεια και αληθινά. Το άρωμα της εποχής. Η περιορέουσα ατμόσφαιρα, με την άχνα των τότε ανθρώπων, που τη συνθέσανε, να είναι στην ουσία ανεπανάληπτη και μοναδική. Και έτσι μένουν οι στιγμές εκείνες, με τις γεύσεις τους, αδοξίμαστες από τους επόμενους, και να τις παίρνουν οι άνεμοι του χρόνου...

Η νίκη και οι νικητές. Η υποδούλωση... Οι σκληροί γερμανοί με τα μάτια που πέρνανε το χρώμα του σχιστόλιθου, Πέτρινα. Οι στερήσεις και η πείνα. Οι εποχές του χρόνου. Τα καλοκαίρια και οι χειμώνες και η εναλλαγή τους πάντα απaráβατη και καθιερωμένη, στην ώρα της, ακριβώς σαν την Ανατολή και τη Δύση του ήλιου... Αρχίσαμε να πεζοπορούμε, να ζητούμε τη λύση της πείνας έξω, στα σταροχώρα των κοντινών χωριών, και μέχρι του βάλτου την περιωχή ακόμη, που μετά τον θερισμό τους, όλο και κάτι έμεινε από σάχνι κοντοκομμένο ή σπασμένο από το ξερό καλάμι του.

Δυο μικρά αγόρια, εγώ και ο αδελφός μου, γεμίζαμε το τσουβάλι που έσερνε η μάνα μας. Όταν γέμιζε το χτυπούσαμε με ξύλινο ραβδί, το θρυμματίζαμε, και προς το απόγευμα το λιχνίζαμε και ξέχωρα από τα άγανα, το στάρι, η θρυλική «μεντάνα» θησαυρός στα πόδια μας λόφριζε...

Συχνά, μας προλάβαινε η νύχτα και ο ουρανός άδειος, ξεπετούσε ένα- ένα τα αστέρια του, που τρεμόφεγγα, μας γελούσαν και ξεχνούσαμε, μετριώντας τα, την πείνα...

Άλλοτε πάλι, ξαφνικά, μας πλάκωναν βαριά καλοκαιρινά σύννεφα, σκοτεινιάζε, η γη με τον ορίζοντα ίσωναν, γίνονταν ένα. Ζητούσαμε προστασία σε μικρά κανάλια, στα πλαινά τους, σκεπασμένοι με τσουβάλια χαράρια. Τρεις ένα κουβάρι... Από πάνω μας, κι ολόγυρα, οι βροντές και οι αστραπές κυριαρχούσαν και γέμιζαν με χρυσαφένιες καδένες, με ατελείωτες μακρινές ουρές, λάμπεις φονικές που ακολουθούσαν σε λοφάκια και βυθίζόντουσαν στο χώμα, μια έντονη βρώμα μυρωδιάς από θειάφι και πυρωμένο σιδερομαντέμι. Αδιάφορα μακροπόδαρα, ένας λαός μυρμηγκια,

έτρεχαν παλαβά εδώ και εκεί, γύρω από μεγάλες μυρμηγκοφωλιές, ακούραστοι διακονιάρηδες. Σηκώνανε τις διπλές κεραιές τους, μυρίζανε τις παλάμες μας, και γρήγορα σπρέφονταν πίσω...

Ξεθαφρέναμε, ψάχνοντας πιο μακριά, ατρήγχα από σταχομαϊζώχτρες, σταροχώραφα, μέχρι τα κτήματα του Μπονάου. Περαστικοί βοϊδοαρχαμπάδες, βαρείς, αργοζίνητοι, μας βοηθούσαν στην μεταφορά του φόρτου και στην μετακίνησή μας. Η θεωρία του ξομάχου αγρότη, ξέζοβε καθαρή, καταμετής του αγρού του, στεγνή, μοναστική, δουλεμένη, από το λιούρι, τον λίβα, και το άγανο, στην ώρα του θερισμού και της συγκομιδής. Με τα μακροζέρατα καματερά του, δίπλα στο μικροκάναλο, με τις ανοιχτές γκιόλες, να αναμαισούν αργά, κάτω αιώνια σπημένα, το βοσκημένο τρυφερό κοντό ψαθόχορτο, που νεοβλάσπιζε ανάμεσα στις θεριεμένες ξηροκαλαμιές. Λεύκες και Καραγάτσια σε πυκνή γραμμή, μοίραζαν δροσιά, άλλαζαν της ζέστης τα χρώματα, κι η Ανατιναγμένη, με χοντρά δοκάρια -σανίδες ζεμένη, ένωνε πάλι τον κομμένο χωματόδρομο προς την Κρύα Βρύση. Φλαμουριές και ιτιές μακρόκλαδες, γυρτές, βαρυμύρωναν τον αέρα, και σπα ψηλά κλαδιά τους, τα φύλλα τρεμόπαιζαν, φλοίσβιζαν και σίμωναν κοντά σε πρωινή, ακύμαντη θάλασσα μ' ακρογιαλιές... Καταπράσινα ψηλόκορμα γκαγκάνια, με τα μοβ ολάνοιχτα, αγκινάρες, λουλούδια, τον πλημμύριζαν το ανάχωμα του ήρεμου Καρά Ασημάκ (Λουδία).

Έτσι, ένας μοβ βελούδινος κατιφές, άπλωνε την προαότητα του, μ' όλη την χαρακτηριστική τρυφεράδα και υποταγή γερμένων λουλουδιών προς την αναμονή της ανατολής του ήλιου... Ένας μακρινός επίμονος Γκιώνης, βεγγέρα στη νύχτα, φώναζε. Κι η φωνή του βραχνή, μόνη και παρηγορη, μέσα στο σκοτεινό σπνορο έμοιαζε να ακούγεται δυο φορές με την αντήχηση, και ήταν πράγματι, μια διπλή έκκληση, μια επίκληση ικεσίας, «στην άμμο του χρόνου» την κλεψύδρα, για τη νύχτα που αραϊώνε...

Η ψυχή και η διάθεση άλλαζαν, κι εφορία, μπόλι στο αίμα, άφηνε το πρωινό αγέρι να κολπώνει το πανί... και να μικραίνει την πείνα, μαζί με τα λίγα ακόμη σάχνια που ρίχναμε στο σακί... Σ' αυτές τις άγιες πρωινές βαλτίσιες ώρες, η ατμόσφαιρα έμενε έντονα διαωγής, τόσο που η ίδια χανόταν μαζί με την απόσπαση, κι έμενε μόνον ένας όμορφα σιωπηλός χώρος, με τους λάλους ερωτύλους φρένους να σιωπούν και οι κοίφιοι κρότοι, από τους ασπνεχείς πίδακες των γύρω Αρτεσιανών, να θυμίζουν μακρινά άφωτα βεγγαλικά...

Οι χειμώνες, στα χρόνια της κατοχής, έρχονταν νωρίς, φθινοπωριάτικα. Παράξενοι, ανυπόμονοι, με βαθιά σύννεφα να τους ακολουθούν, από δικούς τους, γνώριμους δρόμους, κοφτά μονοπάτια, βολικά ούρια τρελομελέτσια πελαγίσια, για να είναι πάντα στη ώρα τους, με τους βρυχηθμούς, τα

Συνέχεια στη 4η σελίδα

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΑΡΤΟΚΛΑΣΙΑ

Η Καθορισμένη ετήσια Αρτοκλασία του Συλλόγου μας θα πραγματοποιηθεί φέτος, την 21η Νοεμβρίου 2010, ημέρα Κυριακή και ώρα 09.00 πρωινή.

Η εκκλησία όπου θα συγκεντρωθούμε είναι ο Άγιος Γεώργιος Κηρύκη, που όλοι γνωρίζουμε, κοντά στα Γραφεία του Συλλόγου.

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας θα προσφερθεί καφές στα Γραφεία μας.

Αθήναι 15 Σεπτεμβρίου 2010
Αριθμ. Πρωτοκ. 664.10
Αθηνών.

ΠΡΟΣ: Άπαντα τα ενεργά μέλη
του Συλλόγου Βεροϊέων

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Σύμφωνα με το Άρθρο 12 του Καταστατικού του Συλλόγου Βεροϊέων Αθηνών, σας καλούμε σε Γενική Συνέλευση, η οποία θα πραγματοποιηθεί την 10η Οκτωβρίου 2010, ημέρα Κυριακή και ώρα 11.00 π.μ., στα γραφεία του Συλλόγου, Θησέως 13 στο Σύνταγμα και με τα παρακάτω Θέματα.

1ον. Έκθεση πεπραγμένων του Διοικητικού Συμβουλίου δια το έτος 2009
2ον. Χρηματικός Απολογισμός - Έκθεση της Εξελεγκτικής Επιτροπής και απαλλαγή του Διοικητικού Συμβουλίου πάσης ευθύνης δια το από 01/01/2009 μέχρι 31/12/2009 χρονικό διάστημα.

3ον. Παράταση της θητείας, κατά ένα έτος, του παρόντος Διοικητικού Συμβουλίου. Με την αιτούμενη παράταση, το παρόν Διοικητικό Συμβούλιο, θα διενεργήσει τις αρχαιρεσίες για την εκλογή νέου Διοικητικού Συμβουλίου με το τροποποιημένο πλέον Καταστατικό περί τα τέλη Μαρτίου του 2011
4ον. Συζήτηση και λήψη απόφασης για θέματα που αφορούν άμεσα τον Σύλλογό μας

Εάν δεν υπάρξει απαρτία κατά την Γενική Συνέλευση της 10ης Οκτωβρίου 2010 αυτή, επαναλαμβάνεται την επόμενη Κυριακή 17η Οκτωβρίου 2010, στον ίδιο χώρο, την ίδια ώρα και με τα αυτά Θέματα.

Παρακαλούμε για την μαζική παρουσία των μελών μας.

Με συναδελφικούς χαιρετισμούς

Δια το Διοικητικό Συμβούλιο

Ο Πρόεδρος
(ΤΣΥ)

Δρ. Βάτσος Ευάγγελος

Ο Γραμματέας
(ΤΥ)

Όμηρος Κλήμης

ΗΜΑΘΙΩΝ

Τριμηνιαία έκδοση του Συλλόγου Βεροϊέων Αθηνών

Τιμή Φύλλου 0,01 Ευρώ
Έτος 2^ο, φύλλον 6
Ιούλιος - Σεπτέμβριος 2010

Ιδρυτής - Ιδιοκτήτης
Σύλλογος Βεροϊέων Αθηνών

Υπευθυνος έκδοσης & σύνταξης

Δρ. Βάτσος Ευάγγελος

Τηλέφωνα επικοινωνίας

Τηλ. & fax : 210 32 .24 .169

Κιν.: 6944 00 94 79

e-mail: syllogosverieon@yahoo.gr

Εκτύπωση

ΚΑΡΑΜΑΝΛΙΔΗΣ Ν. & ΣΙΑ Ο.Ε.

Νέα Νικομήδεια

Τηλ.: 23310 90339, 90234

e-mail: karamanlidis@cyta.gr

ΕΚΘΕΣΗ ΕΡΓΩΝ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Επιμέλεια : Όμηρος Κλήμης

Από 22 έως 30 Ιουνίου 2010 στην αίθουσα «Νίκος Γύζης», του Πνευματικού Κέντρου Αθηνών, πραγματοποιήθηκε η ομαδική έκθεση, **Υγειονομικών εικαστικών.**

Μεταξύ των εκθετών ήταν και ο πολυτάλαντος συμπατριώτης μας, κ Νίκος Νικολαΐδης, φαρμακοποιός, μουσικός, και

ερασιτέχνης ζωγράφος. Την έκθεση επισκέφθηκε ο Γραμματέας του Συλλόγου, μαζί με την επίτιμο πρόεδρο του Συλλόγου κ. Ανθούσα Σεφερλή, με την οποία ο καλλιτέχνης ήταν συμμαθητής στο Δημοτικό και στο Γυμνάσιο της Βέροιας.

Είχαν πολλά χρόνια να συναντηθούν οι δύο συμμαθητές. Και τι δεν είχαν στον λιγοστό χρόνο της παραμονής μας στην αίθουσα της έκθεσης, αφού οι μνήμες τους ξετυλίγονταν ακατάπιστα.

Ο κ. Νικολαΐδης μας υποσχέθηκε ότι, σύντομα θα επισκεφθεί τον Σύλλογο για να εγγραφεί σαν μέλος του. Η φωτογραφία είναι από την επίσκεψη εμπρός από τα έργα του καλλιτέχνη.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

Ο Πρόεδρος του Συνδέσμου Μακεδόνων και Θρακών Παπάγου - Χολαργού, Υποστράτηγος ΤΧ. ε.α. κ. Ιωάννης Χατζής, απηύθυνε την παρακάτω δημοσιευόμενη επιστολή στον Πρόεδρο του Συλλόγου Βεροϊέων Αθηνών και Πρόεδρο της ΟΣΚΜΑ Δρα Βάτσο Ευάγγελο.

Παπάγου 23-6-2010

Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε.

Η παρουσία σας, η ομιλία σας και η κατάθεσις στεφάνου, δεν ετίμησαν μόνον τον Βασιλέα της Μακεδονίας Φίλιππον Β', αλλά και τον Σύνδεσμο Μακεδόνων και Θρακών Παπάγου - Χολαργού.

Δια την Εφημερίδα σας ευχαριστώ θερμώς και ελπίζω ότι θα φιλοξενήσει όχι μόνον την ομιλιάν μου αλλά και την αλληλογραφίαν προς τον Πρόεδρον της Ελληνικής Δημοκρατίας η οποία εστάλη εγκαίρως 2-6-2010 με συστημένην επιστολήν αλλά έμεινε αναπάντητος.

Προσδοκώ σε μελλοντική συνεργασία

Διατελώ μετ' εκτιμήσεως.

(Υπογραφή)

Σε απάντηση του προς τον Στρατηγό κ. Ιωάννη Χατζή ο Πρόεδρος του Συλλόγου, μέσω της εφημερίδας μας, του απευθύνει τα παρακάτω:

Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε του Συνδέσμου Μακεδόνων και Θρακών Παπάγου - Χολαργού:

Στη σύντομη ομιλία μου την ημέρα των αποκαλυπτηρίων, μπροστά στον ανδριάντα του βασιλέως της Μακεδονίας Φιλίππου Β', εξέφρασα ελαχίστα λόγια ευγνωμοσύνης προς εσάς προσωπικά και το Σύνδεσμό σας. Εκείνη την ημέρα, γεννηθηκε, μέσα μας, η ελπίδα ότι, υπάρχουν ακόμη υπερόχοι Έλληνες. Έτσι, ελπίζουμε, ευχόμαστε και προσευχόμαστε ότι, ο θεός της Ελλάδος θα φωτίσει την ψυχή κάποιου υπερόχου Έλληνα, θα σπλίζει το χέρι του με το σπαθί του Μεγαλεξανδρου και θα γκρεμίσει το τείχος που υψώνουν κάποιοι..... των Αθηνών, - οι οποίοι σαν συγχρόνοι Ηρόστρατοι πυρπολούν την Ελληνομακεδονική ιστορία και πολιτισμό, που έγραψε και διέδωσε στα πέρατα του τότε γνωστού κόσμου ο Μεγιστος Αλέξανδρος, ώστε, σήμερα ακόμη και οι πέτρες να ομιλούν

Ελληνικά από όπου πέρασε - να τολμήσει, να ανασύρει τον ανδριάντα του, από την αποθήκη του Δήμου Αθηναίων, και να τον στησει στο βάθρο που του πρέπει, ως Μεγιστου Έλληνα Μακεδόνα Ηγεμόνα, Εκπολιτιστή των λαών.

2. Η Δήμαρχος Βεροϊας κα Ουσουλτζόγλου Χαρίκλεια, έστειλε στον Γραμματέα του Συλλόγου την παρακάτω επιστολή.

Βέροια 23 Ιουνίου 2010

Φίλτατε Όμηρε

Ευχαριστώ πολύ για την εφημερίδα του Συλλόγου « ΗΜΑΘΙΩΝ » που μου έστειλες, καθώς επίσης και για την φωτογραφία από την ημερίδα του Πάντειου Πανεπιστημίου, στην οποία παρουσίασα τις Κοινωνικές υποδομές της Πόλης μας.

Ευχαριστώ που τιμήσες την πόλη μας και εμένα προσωπικά, με την παρουσία σου στην ημερίδα αυτή. Είναι σημαντικό να αισθάνεται κάποιος ότι υπάρχουν φίλοι και συμπατριώτες που στηρίζουν τις προσπάθειές του.

Με ξεχωριστή τιμή

(Υπογραφή)

Η Δήμαρχος Βεροϊας

Χαρίκλεια Ουσουλτζόγλου Γεωργιάδη.

Ο Γραμματέας του Συλλόγου εξέφρασε προσωπικά στην κ Δήμαρχο τις ευχαριστίες του Διοικητικού Συμβουλίου, όσον και τις δικές του, για την ανωτέρω επιστολή της.

Δρομολόγια του ΚΤΕΛ Ημαθίας

Καθημερινά

Από Κηφισό (Τηλ. 210 5120887)

Για Βέροια - Νάουσα

Ωρα αναχώρησης 08:30 και 15:00

Από Πρακτ. Βεροϊας (Τηλ. 2331022790)

Για Αθήνα

Ωρα αναχώρησης 08:00 και 15:00

Γυμνά χρόνια

Γράφει ο Δημήτρης Κλήμης

Συνέχεια από την 1η σελίδα

μπομπονητά και τα βροντοκυβόματα... Οι αστραπές, κνούτο με φωτεινές απολήξεις, βίτοζαν βίαια τον αθέρα με απανωτές καιτοιχιές, ώσπου εκατομμύρια στατικά Volt, ελευθερώνονταν απάταλα, και ασπριζές φωτοχύσεις, κάνανε τον ουρανό να φωτοτρέμει. Ο ορίζοντας, ρεινός, αβέβαιος να χορεύει εμπρός και να χάνεται. Η καιταιρίδα εμφανιζόταν αρχικά με αραιές χοντρές σταλές, μετά η νεροποντή έριχνε το βρόχινο νερό δαυτό, σαν να ήθελε να πνίξει τον κόσμο... Ένα πρωτοφανές χροονέλιωσμα παγωμένου νερού, μέχρι που τα χαμηλά σύννεφα αδειάζαν... Μετά όλα ησύχαζαν, γαληνεύανε και μόνο τα σπερνά λειψοσυρωμένα απόνερα από τις ασπρέχες, πλατύγιζαν στο χώμα με μεγάλες φουσκάλες.

Τα πρώτα παγωμένα ρίγη ανέμων, έφεραν τα αναμμένα ξυλοζάρβουνα στα μαγκάλια, να κοκκινίσουν τους γυμνούς μηρούς, προσπαθώντας να τους ζεσπάνουν. Μια κρεμαστή πάνινη σχολική τσάντα, με ένα δυο σχολικά βιβλία και τετράδια, ένα μολύβι FABER No 4, μοιρασμένο στη μέση με τον σπνομήλιζο αδελφό μου, και γραμμή μεσημέρι για το σχολείο. Στο 6 Δημ. Σχολείο.

Εκεί μεγαλώναμε μετρώντας την πείνα σε ημέρες και περιμέναμε την άλλη μέρα, τη γιορτινή, όπως μας την υποσχότανε ο Δεκέμβριος με τα Χριστούγεννα. Απαλές βροχές, πούσια σκοτεινά, ξεσηκωμένα Τριποταμίσια δρολάπια, τα νερένια χάρδια της Βέροιας, με τα μακρολαίμαζα αγριονησάρια φωναζιάδικα να πετούν από το βοριά, χαμηλά για τα νερά του Βάλτου. Το χιόνι ολονυχτίς δούλευε, ώστε ξημερώνοντας να κίμει την έκπληξη σε μας και στον μουρτζούφλη ήλιο... Η ημέρα φάνηκε, ανασύστηκε και ξύπνησε παγωμένη... Ομορφιά απλωμένη στο χώμα, στις σκέλες, στα φυτά, στα δένδρα.

Σ' αυτό το πάλλευκο πρωινό τοπίο, το απάτητο, οι πρώτοι γερμανοί στρατιώτες, τα λίγα άλογα με τα κοφίνια τους ξερβόδεξα στερωμένα, μερικές καισίκες, κατάφεραν με τα χνώτα τους, δυο μακρινές στήλες διακοπτόμενης ανάσας, να δίνουν το χρώμα της κίνησης και της ζωής... Αυτό το ίδιο πρωινό κρύο ξύπνημα, μεταφερότανε και στα στενά δρομάκια της Αγοράς, με τα εμπορικά, να ανοίγουν, για να καλύψουν τις βασικές ανάγκες ζωής, και τα κάθε είδους εργαστήρια να ανεβάζουν τα ξύλινα κεπέγια μαύρα και παιδεμένα.

Εκεί στα μπακιρτζίδικα, οι πρωινές πατημασιές στο χιόνι του δίδυμου, πατέρα και γιου, Μάιστρο -Νίκου Καλαϊτζή, και οι μεγάλες πατούσες, «ίχνη Ιμαλαΐων», του Μιχάλη Γάπα, δείχνανε το από ώρα «γιατάζιασμα» στις δουλειές τους. Δέσποζε στον αέρα η έντονη μυρωδιά καπνού από τα αναμμένα καιμίνια, με τα ποδοζίνητα φυσερά, πέτοινες φυσούνες να τριζούν, αλάδιωτοι μεντεσέδες πόρτας, σε κάθε προσπάθεια αναζωπύρωσης της φλόγας, όπως και κρότοι στην ώρα της δουλειάς από χτυπήματα σφυριού ή ξύλινης ματσόλας. Τα μπακιρένια φύλλα, στηριγμένα σε στρογγυλά, πλατειά, μικρά σα γροθιά, αμιόνια, διόρθωναν ή μετασχηματίζονταν, με την βοήθεια της φωτιάς, σε άλλα χαλκίνα χρήσιμα μιας νοικοκυράς εργαλεία. Αυτός ο μπακιρένιος θόρυβος, αυτή η μπακιρένια βουή και τριβή, ασπντόνιαση και ανάκατη, συμπουμένη, ήτο τελικά ένας χαλκόστομος παιχνιδιάρης σαματάς, μιας μεσαιωνικής «Βενετοϊάνιζης» καθημερινότητας, στη Βυζαντινούπολη, μέχρι τότε, Βέροια. Μετά η αμιοτριβή, δηλ. η σημερινή σύγχρονη αμιοβολή, για την απάληψη και υπορίας γάνας από το σκεύος, επέτρεπε το τέλειο ζωσιτέρωμα με το επιτυχημένο γάνωμα.

Εκεί, στα γανοματζίδικα, «φάρερα» μια μεγάλη άδεια γερμανική κονσέρβα. Μεταλλικό σκεύος γερό, το βρήκα

κατάλληλο για μεταφορά φαγητού. Στα πλάγια της έγραφε: *Gekochtes Kalbfleisch, mit trockenen Bohnen, für drei Landsheersoldaten-vor nach vorn* (βρασμένο κρέας μούσχάρι, με ξερά φασόλια, για τρεις στρατιώτες - των πρόσω). Κρεμασμένη από τον ώμο μου, με σχοινί προκαλούσε την σηριτάθεια των γερμανών μαγειρών, διότι: *ich war ein bedeutungsloser Kämpfer des Lebens für Diese* (ήμουν ένας ασήμαντος μαχητής της ζωής για αυτούς).

Χρόνια δύσβατα, με σπερήσεις και δυσκολίες, με τους «ταξιδευτές» και «φαγάδες» της πείνας, να γεμίζουν τους δρόμους, μακριές θεωρίες ανθρώπων, ξένοι μέσα σε ξένους. Ατέλειωτη σειρά, από ανθρώπινες πονεμένες ηυχές, ένα κυμάτιο χρωμάτων, με πλάλητό για τον επόμενο προορισμό, που αλλοίμονο ήτο μακριά χρονικά.

Ο ελληνικός λαός, θα τεντώσει τη χορδή από το τόξο της μοίρας του, θα αντισταθεί, και θα ξεκονκίσει πολλές ώρες σπλαβωμένης αγωνίας ακόμη, ώσπου το μετάλλο θα λυγίσει, τελικά θα σπάσει, για να ακουστεί το Αναστάσιμο εωθινό του...

Μένει πολύχρονη νέα, σαν τον ήλιο και σαν τα μικρά παιδιά. Οι καρδιές των δυο αδελφών την διατηρούν ασυμβίβαστα... Έχουν περάσει εβδομήντα χρόνια από τότε. Με το ειλητάρι του παρελθόντος, ανάγνωσμα καθαρό, ξετυλίγονται εικόνες, λες και ο χρόνος έχει κλατεί, και μένει αργός, αποτυπωμένος σε φωτογραφία... Είναι οι στιγμές του χρόνου πάνω σε πρόσωπα και ο καιρός του χρόνου, με κατανόηση μένει ακίνητος. Τα νερά του ποταμού του Ηρακλείτου σταματημένα, τα πατάς. Ανύπαρκτη η ροή...

Τώρα το χνάρι της, αποτύπωμα αέρινο, ονειρόν σκιά, ταξιδεύει από χρόνια, υψηλά στον Ουρανό. Αχνόφεγγη η σιλουέτα της, στημένη όρθια σε κάποιο πεζούλι ξερολιθιάς, προσωρινό αποκούμπι, στο αιώνιο ταξίδι της για το Θεό, η Αρχόντισσα Μάνα Κατίνα Καλογήρου, αποκορμίζει τα χέρια της, τα σηκώνει στο ύψος του μετώπου της, και βοηθά το βλέμμα της, να πλαγιάσει και να καταλαγιάσει στα μακριά κι ανθρώπινα... Στους δικούς της, στα παιδιά της, στις αγάπες της, που τώρα έχουν αναγιάσει, μέχρι και στα δισέγγονά της... Είναι τα ρουμάνια από γαύρους και οξιές, που φυλλώνουν... Σε κάτι ακόμη προσβλέπω. Να φορέι τα λεπτά κομψά γυαλάκια της, για να μπορεί και τώρα, να ξεχωρίζει όρθια, πίσω από τα κουρτινάκια της κουζίνας της, τα δυο πεντάχρονα αγόρια, αδέρφια πεινασμένα και να τα καλεί με αγάπη μάνας κοντά της, στον βαρύ χειμώνα της κατοχής τον 1942... Είχε, δε, ακόμη άλλα τέσσερα αγόρια, τα παιδιά της... Ητο η προσφορά της αγάπης, που πήγαζε από μέσα της, όταν μετονοσίωνε την ύλη, σε λάμψη της ανθρώπινης αξίας και καλοσύνης... Στο πεζούλι της ξερολιθιάς η θωριά της γερμένη, μέσα από τις νυχτερινές καταλαμπές του Σείριου, την χειροκροτούν, οι δικές μας αναπολήσεις, στερνά μελιχρά φέγγη και η σιγή του ουρανού...

1. Μεντάνα: Ποικιλία σίτου
2. Χαράρια: Μεγάλα σακιά
3. Ανατιναγμένη: Γέφυρα του Λουδία κατεστραμμένη τότε.
4. Γκαγκάνια: Γαϊδουράγκαθα
5. Ξεκουχίζω: Καθαρίζω κουκιά στο Πλωμάρι Μεταλάνης.

Δημοσιεύθηκε στην Εφημ. «Βέροια» στις 24/2/2010

Σημείωση του Ημαθιώνα: Μια Σημειολογία των καιρών στη διαρκή ύπαρξη του χρόνου.

REQUIEM ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΤΕΛΙΟ

Γράφει ο Δημήτρης Κλήμης

Μέσα του Μάρτη, κι' ο Στέλιος κάνει πάλι ακράνυχα την εμφάνισή του στα στέκια του τα παλιά. Η παραμονή του στο νοσοκομείο, τον στήλωσε, τον συνέφερε, ήρθε το χρώμα του, τον καμαρώναμε και ελπίζαμε ότι και πάλι θα καρπίσει σύντομα.

Ξεχώριζε το μολύβι- στυλό στο τσεπάκι του ψηλά αριστερά και τα τετράγωνα μικρά χαρτάκια έγχρωμα, κορφάτα μισοκολλημένα, έτοιμες εφεδρείες, περίμεναν την έμπνευση, την στιγμή, την ώρα που η φλούδα της καρδιάς του θα έτριζε και θ' άρχιζε να σημειώνει - γράφει βιαστικά, νηματώνοντας και λογχίζοντας με το καρφί της πέννας του τις ομορφιές της Βέροιας, της παρέας, του βουνού, τις αγριοροδωνιές, των πουλιών, της κρυφής πηγής του νου για περιπλάνησες όλο μυστήριο, σ' έναν πιο ελαφρό και ελεύθερο αέρα.

Έτσι λοιπόν, εκείνο το Κυριακάτικο μεσημέρι, τα ήσυχα νερά πάλι κουνήθηκαν. Το μεταβρασμένο τσίπουρο της ταβέρνας του «Σκύλου» γέμισε τον αέρα, και σαν συναζάρι ευχών, μύρωσε τα ποτήρια και τ' άκανε κρατήρες Βακχικούς και μαζί με το μοσχοκάρφι και το μπαχάρι, στη βρασμένη γιδίσια σπάλα, ανακατεμένα στα χνώτα της ταβέρνας, κορφομύτιζαν και κορφοπετούσαν οσμές της ανατολής και του Μαρουσιώτικου λόγγου. (1).

Έλαμπε και άχνιζε ο κόσμος. Το ουρανικό νερό περι την 12η π.μ. στη ώρα του, λάφρυνε και λευτέρωσε το μυαλό του Στέλιου, κι' είχανε ταξιδέψει μακριά οι δεκαεφτασύλλαβοι, και της Μαρούσιας οι φορτωμένες αγκαλιές με λοιμώνες, πλάγιες πράσινες, ασώπαστα πουλιά και κούκους να κρύβονται βαθιά μες της οξιάς το λόγγο.

Στη ψάθινη καρέκλα, ακουμπώντας το πόδι του με το φινετσάτο σκαρπίνι και τη λευκή κάλτσα, ξήλωνε, κηρύττοντας τις συστάσεις των γιατρών για αποχή από το πιτό, ελαφρά τσεβδίζοντας, τραγικός στο πάθος του: Πάρτε δρόμο, φύγετε όλοι εσείς, όπου σας αρέσει. Εσείς οι λάτρες του νερού οι σεμνοί και οι μη πότες. Δική μου η ημέρα. Όπως θέλω εγώ θα ξοδέψω της Κυριακής τα μεσημέρια. Εδώ μένει και συγκατοικεί ο αγνός Βάκχος, με

βουκόλο χορευτή τον Σάτυρο τον διπλομάγουλο και χαμοκοίλη, σταυραδέρφι με τον λάγνο Σειληνό γιο του Πάνα με την ορθόστητη ουρά. Μόνον οι πιστοί να προσέλθουν και στη μακαριά ο οίνος να ρεύσει άφθονος.

Και έτσι έγινε μετά. Όλα πήρανε τη ρούγα τους. Αναπόφευκτος ο μοιραίος δρόμος, κύλησε ομαλά ως το τέλος. Ως το σβήσιμο της γραπτής Βεροιώτικης λαλιάς. Μεγάλη και γνήσια Βεροιώτικη είχε ψυχή ο Στέλιος. Δεν την άφησε να μείνει και να γίνει ένα αόρατο είδωλο και αέρας. Μπόρεσε να συγκεράσει ψυχή και σώμα. Έδωσε η ψυχή στο σώμα, έδωσε και το σώμα στην ψυχή, μπόρεσαν και τα δυο μαζί να φιλιώσουν, να ζήσουν και να δημιουργήσουν τον άφατο λυρισμό της πέννας του, για ότι λέμε ζωή της Βέροιας παλιάς και νέας.

Τα άστρα που χύθηκαν, ξαφνικές Περσίδες, και κύλησαν σαν δάκρυα στα μάγουλα μιας νύχτας, ήταν οι φωτεινές σημαδούρες, στο απάντημα για στάση με την ψυχή του. Μα ο Στέλιος δεν έμεινε εκεί, συνέχισε πιο πέρα.

(1. Μαρουσιώτικος Λόγγος: περιοχή της ορεινής Βέροιας.

Σημείωση του Ημαθιώνα

Το παραπάνω πόνημα του Δημήτρη Κλήμη, πρωτοδημοσιεύεται στην εφημερίδα μας και αφορά τον Βεροιώτη λογοτέχνη Στέλιο Σβαρνόπουλο. Στην Βιβλιοπαρουσίαση του Βιβλίου του Γιώργου Γσαλέρα «Στον καιρό των Καταιγίδων» που έγινε τον Ιούλιο 2009, όπου ο ένας εκ των δύο μυθιστορηματικών ηρώων ήταν ο Στέλιος Σβαρνόπουλος, έγραφε για εκείνον, ο Δημήτρης Κλήμης: «Τον πρώτο, τον θυμάμαι έντονα ακόμη: Λάτρης και οπαδός του Βάκχου, καθημερινά έθνε σ' αυτόν, από γυάλινους κρατήρες, σε γραφικούς ονομαστούς ναούς παρόδων».

Επιμέλεια: Κλήμης Όμηρος

Το γέλιο κάνει καλό

Δια την αντιγραφή
Κλήμης Όμηρος

Εικόνα από το μέλλον για σήμερα και ίσως από το παρόν

Απλός διάλογος τηλεφωνήτριας πιστορίας με πελάτη.
Απολαύστε το μέλλον μας.

Τηλεφωνήτρια: Pizza Καλύτερα σας.

Πελάτης: Θα ήθελα να δώσω μία παραγγελία.....

Τηλεφωνήτρια: Θα μπορούσα να έχω τον ΕΑΤ* σας.

παρακαλώ: (Εθνικό Αριθμό Ταυτοποίησης National ID Number)

Πελάτης: Ναι, μια στιγμή, ορίστε, είναι ο 6102049998-45-54610.

Τηλεφωνήτρια: Ευχαριστώ κύριε Μήτσο. Λοιπόν η διεύθυνσή

σας είναι Ροδόνηρου 17 και ο αριθμός τηλεφώνου σας 4527145.

Το επαγγελματικό

σας τηλέφωνο είναι 335-5678 και ο αριθμός του κινητού σας 266-

77990. Από ποιόν αριθμό καλείτε;

Πελάτης: Έεεε: Είμαι στο σπίτι. Από πού βγάζετε όλες αυτές τις

πληροφορίες;

Τηλεφωνήτρια: Είμαστε συνδεδεμένοι με το σύστημα κύριε.

Πελάτης: (στεναγμός) Α! μάλιπα. Θα ήθελα δύο πίτσες με

κρέας...

Τηλεφωνήτρια: Δεν νομίζω ότι θα ήταν καλή ιδέα κύριε.

Πελάτης: Α!! μπα:

Τηλεφωνήτρια: Σύμφωνα με τον ιατρικό σας φάκελο, υποφέρετε

από υπέρταση και το επίπεδο της χοληστερόλης σας είναι υψηλό.

Η ασφάλεια περιθάληψης που έχετε σας απαγορεύει μια τόσο

επικίνδυνη για την υγεία σας επιλογή...

Πελάτης: Α!! Τι μου προτείνετε λοιπόν;

Τηλεφωνήτρια: Μπορείτε να δοκιμάσετε την Πίτσα Λάιτ με

γιαούρτι σόγιας. Είμαι σίγουρη ότι θα σας αρέσει πολύ...

Πελάτης: Τι σας κάνει να πιστεύετε ότι θα μου αρέσει πολύ...

Τηλεφωνήτρια: Συμβουλευτήκατε τις «Νόστιμες συνταγές με

σόγια» στη βιβλιοθήκη της περιοχής σας την περασμένη

εβδομάδα, κύριε. Εξ ου και η πρότασή μου...

Πελάτης: Καλά εντάξει. Δώστε μου δυο, οικογενειακό

μέγεθος. Τι οφείλω:

Τηλεφωνήτρια: Πραγματική ευκαιρία για σας, τη σύζυγό σας και τα τέσσερα παιδιά σας, κύριε. Οφείλετε 49,99.

Πελάτης: Να σας δώσω τον αριθμό της πιστωτικής μου κάρτας;

Τηλεφωνήτρια: Αντάμια, κύριε, αλλά φοβάμαι ότι θα πρέπει να

πληρώσετε μετρητοίς. Το υπόλοιπο της πιστωτικής σας κάρτας

έχει υπερβεί το όριο...

Πελάτης: Θα πάω να βγάλω μετρητά από το μηχάνημα προτού

έρθει ο υπάλληλός σας.

Τηλεφωνήτρια: Ούτε αυτό είναι δυνατόν, κύριε. Ο τραπεζιτικός

σας λογαριασμός είναι ακάλυπτος.

Πελάτης: Να μη σας ενδιαφέρει. Εσείς στείλτε μου τις πίτσες.

Θα έχω τα μετρητά. Πόση ώρα θα πάρει;

Τηλεφωνήτρια: Έχουμε μια μικρή καθυστέρηση, κύριε. Θα

είναι στο σπίτι σας σε 45 λεπτά περίπου. Εάν βιάζεστε, μπορείτε

να έρθετε να τις πάρετε, αφού βγάλετε τα μετρητά, αλλά η

μεταφορά πίτσας με μοτοσυκλέτα είναι τουλάχιστον ακροβασία.

Πελάτης: Που στο καλό ξέρετε ότι έχω μηχανή;

Τηλεφωνήτρια: Βλέπω εδώ ότι επειδή δεν καταβάλατε

εμπρόθεσμα τις δόσεις, το αυτοκίνητό σας έχει κατασχεθεί. Αλλά

η Χάρλεϊ έχει εξοφληθεί, οπότε απλώς συμπτέρανα ότι θα την

χρησιμοποιούσατε.

Πελάτης: Με αφρούς @#%&@&!#S*

Τηλεφωνήτρια: Σας συμβουλεύω να παραμείνετε κόσμιος, κύριε.

Έχετε ήδη καταδικαστεί τον Ιούλιο του 2006 για προσβολή

οργάνου τάξεως...

Πελάτης:

Τηλεφωνήτρια: Κάτι άλλο κύριε;

Πελάτης: Όχι τίποτα... Α να, μην ξεχάσετε τα δύο λίτρα

δωρεάν Κόκα-Κόλα μαζί με τις πίτσες, σύμφωνα με την

διαφήμισή σας...

Τηλεφωνήτρια: Αντάμια, κύριε, αλλά υπάρχει ρήτρα στη

διαφήμισή μας που μας απαγορεύει να προσφέρουμε δωρεάν

αναψυκτικά σε διαβητικούς !!!!!

Πηγή: Διαδίκτυο

ΖΗΤΩ ΜΑΣ ΚΑΙ ΜΠΡΑΒΟ ΜΑΣ

Πόνημα
του Δικηγόρου
Βάσου Βόμβα

Στις θάλασσες-----πνιγόμαστε,
Στα δάση μας-----καιγόμαστε,
Τη δουλειά -----βαριόμαστε,
Στην παραγωγή----- κοιμόμαστε,
Για πρόοδο δεν -----νοιαζόμαστε,
Στην θρησκεία-----διχαζόμαστε,
Σε κλίκες----- χωριζόμαστε,
Ως έθνος----- ψαχνόμαστε,
Στις τράπεζες-----ληστευόμαστε,
Στην παιδεία ----δεν παιδευόμαστε,
Για κουσκούσι-----γαργαλιόμαστε,
Ούτε και -----συνενογιόμαστε,
Ως άνθρωποι-----βριζόμαστε,
Ένας τον άλλον-----υποπτευόμαστε,
Με το παραμικρό-----θιγόμαστε,
Για πλάκα-----μαχαρωνόμαστε,
Ως φίλαθλοι-----υποβιβαζόμαστε,
Στις αδυναμίες δεν -----κρατιόμαστε,
Στις εξυπνάδες δεν-----πιανόμαστε,
Με όλα -----καταπιανόμαστε,
Μέρα τη μέρα ως λαός---σωνόμαστε,
Από γειτόνους, εχθρούς, φίλους -----απειλιόμαστε,
Στα λογικά μας δεν-----ερχόμαστε,
Τι θα γίνει δεν -----νοιαζόμαστε,
Κι' όμως δεν-----σπγχνιόμαστε,
Ρε δεν Ντρεπόμαστε.

Στους δρόμους-----σχοτωνόμαστε
Απ' τους σεισμούς-----κουνιόμαστε
Στα καφενεία-----τεντωνόμαστε.
Στην οικονομία-----βουλιαζόμαστε
Στο φαί -----στρονόμαστε.
Ως λαός -----τρογόμαστε.
Ως πολίτες-----φανταζόμαστε.
Ως κράτος -----δανειζόμαστε.
Εύκολη ζωή-----ονειρευόμαστε.
Στην συζήτηση-----αρπαζόμαστε.
Πουθενά δεν -----σνεργαζόμαστε.
Στα μάτια δεν -----βλεπόμαστε.
Ως αδέρφια δεν-----μιλιόμαστε.
Τίποτα δεν-----σεβόμαστε.
Χωρίς λόγο-----τακωνόμαστε.
Ως οδηγοί-----μουντζωνόμαστε.
Μεταξύ μας -----χοροϊδευόμαστε.
Ως βουλευτές-----βολευόμαστε.
Στα κανάλια-----ξεφτιλιζόμαστε.
Ως συνειδήσεις-----ξεπουλιόμαστε.
Για όλα -----παραπονιόμαστε.
Με τίποτα δεν -----τρογόμαστε.
Μας ταρδιάζουν πολλά-----όμαστε.
Και ούτε-----απελιζόμαστε.
Που δεν.....Ντρεπόμαστε.

ΣΟΝΙΑ - ΣΟΦΙΑ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ Μέρος 1^ο

Η πρώτη Ελληνίδα Αλεξιπτωτίστρια

Από την Στρατιωτική Επιθεώρηση Σεπ - Οκτ. του έτους 2000, αναδημοσιεύουμε Σελίδες από την Ιστορία του Β' Παγκοσμίου Πολέμου που επιμελήθηκε και έγραψε ο Αντιστράτηγος ε.α. Χρήστος Σ Φωτόπουλος Επίτιμος Γενικός Επιθεωρητής Στρατού.

Γράφει λοιπόν εν έτη 2000 στον Πρόλογο ο Στρατηγός :
Πριν από δέκα ακριβώς έκλεισε για πάντα τα μάτια της η πρώτη Ελληνίδα Αλεξιπτωτίστρια Σόνια - Σοφία Φ. Στεφανίδου, μια σπάνια γυναίκα που με τις αξιόπαινες πράξεις της και τους υπέροχους αγώνες της για τη δοκιμαζόμενη, κατά την εποχή του μεγάλου πολέμου 1940 - 44, πατρίδα μας, απόκτησε μεγάλη δημοσιότητα και προξένησε το θαυμασμό και την αγάπη των Ελλήνων της ηρωικής γενιάς του '40. Έφυγε ήσυχα και σεμνά, όπως ακριβώς ήταν και στον καιρό της δόξας της, αφήνοντας όμως πίσω της για πάντα μια ιστορία Αγώνων και θυσιών, ανεκτίμητη παρακαταθήκη για τις νεότερες γενιές των Ελληνίδων.

Προσωπικά δεν είχα τη μεγάλη τιμή να γνωρίσω την Σόνια - Σοφία Στεφανίδου, αν και είχα κάτι κοινό με εκείνη: ήμουν παλαιός καταδρομέας και αλεξιπτωτιστής στην αμέσως μετά τον πόλεμο εποχή. Όταν, αρκετό καιρό μετά τον θάνατό της, κατά την διάρκεια κάποιας ιστορικής έρευνας, βρήκα τις Εγκύκλιες Διαταγές του έτους 1945, με τις οποίες της απονέμοντο στρατιωτικά πολεμικά μετάλλια, σκέφτηκα ότι, από σεβασμό προς τη μνήμη της, έπρεπε να ασχοληθώ με την αναζήτηση και ανεύρεση στοιχείων σχετικά με τη ζωή και τη δράση της, προκειμένου στη συνέχεια να τα δημοσιοποιήσω. Έτσι ακριβώς άρχισα μια ενδελεχή έρευνα για να καταλήξω στην εκπόνηση και δημοσίευση της παρούσας σύντομης βιογραφίας της.

Έκρινα, ωστόσο, σκόπιμο, πριν προχωρήσω στην αφήγηση των ιστορικών γεγονότων που έχουν σχέση με την Σόνια - Σοφία Στεφανίδου, να γράψω λίγα, αλλά πολύ χρήσιμα κατά την άποψή μου, στοιχεία για τον πατέρα της, τον εξαιρετο πατριώτη γιατρό Φιλοποίμενα Στεφανίδη, ομογενή από τον ηρωικό Πόντο. Και αυτό γιατί πιστεύω ότι έτσι δίνεται η αρχή της ιστορίας της κόρης του και ταυτόχρονα δικαιολογείται ο σπάνιος χαρακτήρας της.

Έχω επίσης την πεποίθηση, ότι με τη δημοσίευση της βιογραφίας της Σόνιας - Σοφίας Στεφανίδου θα διατηρηθεί η ιστορική μνήμη για μια Ελληνίδα, η οποία πίστεψε στην ιδέα της ελευθερίας της πατρίδας και αγωνίστηκε εθελοντικά γι' αυτήν, προσφέροντας της ακόμη και τη ζωή της, αν χρειαζόταν. Υπήρξε και αυτή μια από τις πολλές ηρωίδες της νεώτερης πολεμικής ιστορίας μας.

Τέλος, η παρούσα εργασία μου αφιερώνεται με βαθύτατο

σεβασμό στη μνήμη της για τα δέκα χρόνια από το θάνατό της.

Σημείωση Ημαθίωνα :

Επειδή η εργασία του Στρατηγού, που καλύπτει με λεπτομέρειες τόσο την ζωή του πατέρα της, όσον και την αναλυτική βιογραφία Σοφίας- Σόνιας Στεφανίδου που είναι λεπτομερής και αναπτύσσεται σε πολλές σελίδες, για να αποφύγουμε την δημοσίευση σε συνέχειες, καταφεύγουμε στην εργασία την κυρίας Αγλαΐας Μπούθα που επιμελήθηκε και την παρουσίασε με τίτλο "Μια Άγνωστη Ηρωίδα" στην εφημερίδα "Ημερήσια" της Βέροιας, αφού χωρίσαμε το όλο κείμενο σε δύο μέρη.

Σόνια Στεφανίδου. Λεπτή, μικροκαμωμένη, σβέλτη, ένα σκέτο νεύρο. Καταρτισμένη πολύ στο αντικείμενό της, εργατική αλλά και απαιτητική από τους υφισταμένους της. Η Σόνια χωρίς να μιλάει για τον εαυτό της έδειχνε το κάτι άλλο. Φαινόταν κοσμοπολίτισσα, ήταν γλωσσομαθής και ξεπερνούσε κατά πολύ τον μέσο όρο των Τμηματάρχων. Είχε έναν άλλο "αέρα". Θα έλεγε κανείς ότι θα μπορούσε αυτή η

ΣΟΝΙΑ - ΣΟΦΙΑ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ Μέρος 1^ο

Η πρώτη Ελληνίδα Αλεξιπτωτίστρια

γυναίκα να "παίξει" τον κόσμο του Υπουργείου "στα χέρια" της.

Μία φήμη υπήρχε ότι είχε λάβει μέρος στον πόλεμο στην Μέση Ανατολή και ότι υπήρξε αλεξιπτωτίστρια. Το πρώτο το πίστευαν οι νεότεροι της αλλά το δεύτερο το έβρισκαν υπερβολικό. Το 1967 είχε συμπληρώσει τον χρόνο υπηρεσίας και συνταξιοδοτήθηκε. Την έχασαν και λυπήθηκαν όσοι την γνώριζαν όταν έμαθαν το 1990 ότι απεβίωσε και το μικρό διαμερισμάκι όπου έμενε μόνη το άφησε στην Στέγη των Υγειονομικών, προφανώς γιατί ο πατέρας της και τα δύο αδέρφια της ήταν γιατροί.

Η Σοφία - Σόνια έφυγε σεμνά όπως σεμνή υπήρξε την περίοδο της δόξας της. Αυτή την σπάνια Ελληνίδα θα παρουσιάσουμε γιατί τότε που δεν υπήρχαν ακόμη διατάξεις περί ισότητας των δύο φύλων και το φεμινιστικό κίνημα ήταν στα χαρτιά, η Σόνια μεγαλουργούσε αφήνοντας έκθαμβους τους Συμμάχους και την Ελληνική ηγεσία στη Μέση Ανατολή, στρατιωτική και πολιτική.

Η Σόνια ήταν ποντιακής καταγωγής κόρη του Φιλοποίμενος Στεφανίδη και της Αικατερίνης το γένος Βλαδίμηρου Παρασκευά από την Οδησό. Εκεί γεννήθηκε και η Σόνια. Ο πατέρας της υπήρξε μεγάλος πατριώτης, εθελοντής στους Βαλκανικούς πολέμους 1912-1913, ακολούθησε με το κινητό χειρουργείο το στρατό μας μέχρι και τη Μικρασιατική Καταστροφή, οπότε εγκαταστάθηκε οικογενειακώς στο Ηράκλειο της Κρήτης. Εκεί άνοιξε χειρουργική κλινική όπου η Σόνια ασκήθηκε στη χειρουργική-νοσηλευτική.

Παρ' όλο που στο Υπουργείο Εθν. Οικονομίας θα υποβάλει μετά από χρόνια απολυτήριο του Γυμνασίου Ηρακλείου, εν τούτοις η Σόνια λόγω των συχνών μετακινήσεων της οικογένειάς της - στο εξωτερικό και στην Ελλάδα - ουδέποτε φοίτησε στο Δημοτικό και το Γυμνάσιο. Διδασκόταν στο σπίτι όλα τα μαθήματα μαζί με τα Γαλλικά και τα Γερμανικά. Έτσι το Απολυτήριο του Γυμνασίου το έλαβε ως "κατ' οίκον" διδάχθεισα. Αλλά η Σόνια "κατ' οίκον" διδάχθηκε και την αφοσίωση στην πατρίδα.

Μετά από ένα σύντομο και ατυχή γάμο στο Ηράκλειο φεύγει για την Αθήνα όπου διορίζεται στο Υπουργείο Εθν. Οικονομίας. Το καλοκαίρι του 1940 φοιτά εθελοντικά στο Σχολείο Νοσοκόμων της Παθητικής Αεράμυνας, μια σχολή που προβλέφθηκε από το κράτος για την αντιμετώπιση των προβλημάτων που θα δημιουργούνταν από τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς ενός πολέμου που ήδη ερχόταν.

Μόλις ο πόλεμος ήρθε στις 28-10-40, η καμπάνα της προσωπικής ιστορίας της Σόνιας χτύπησε! Η μεγάλη πατριώτισσα υποβάλλει νομότυπα - μέσω του Υπουργείου της - αναφορά στο Υπουργείο Στρατιωτικών και ζητάει να καταταγεί στη Στρατιωτική Υπηρεσία.

Γίνεται δεκτή για εκπαίδευση στο Νοσοκομείο του Ερυθρού Σταυρού για να γίνει εθελόντρια αδελφή Νοσοκόμος και να βρεθεί στο μέτωπο. Τελειώνει την εκπαίδευση και την στέλνουν στο Ιπποκράτειο για πρακτική εξάσκηση.

Η Σόνια με τη φλόγα της προσφοράς στην πατρίδα να την κατακαίει βλέπει ότι η πρακτική εξάσκηση θα κρατήσει σε μιάκρος, γι' αυτό και με ιδιόχειρη επιστολή στον Υπουργό των Στρατιωτικών ζητάει κατ' εξαίρεση να σταλεί στο μέτωπο, όπου ήδη υπηρετούσαν ως γιατροί τα δύο αδέρφια της και ο πατέρας της ως επιστρατευμένος στη Δράμα.

Τελικά θα βρεθεί στο 1ο Στρατιωτικό Νοσοκομείο στα Γιάννενα όπου νοσηλευόταν τραυματίες του μετώπου. Τα μεγάλα της προσόντα για προσφορά στην πατρίδα και τον συνάνθρωπο φάνηκαν όταν ανήμερα του Πάσχα το 1941 βομβαρδίστηκε το 2ο Στρατιωτικό Νοσοκομείο Ιωαννίνων με δεκάδες των νεκρών και τραυματιών.

Εκεί η Σόνια με τόλμη και αυταπάρνηση προσέφερε τις υπηρεσίες της. Με την μεταφορά τραυματιών του μετώπου στην Αθήνα λήγει προς στιγμήν η αποστολή της ως εθελόντριας αδελφής νοσοκόμου για την οποία θα γράψει η ίδια: "Εξετέλουν πάντοτε το καθήκον μου με χαράν, αφωσίωσιν και προθυμίαν, ήμην δε αποφασισμένη να δώσω τον εαυτόν μου ολοκαύτωμα χάριν της πατρίδος μου".

Όταν στις αρχές της Κατοχής η Σόνια, η ατίθαση και αγέρωχη αυτή Ελληνίδα, έβλεπε τον αγκυλωτό σταυρό στην Ακρόπολη δεν μπορούσε να μένει στο ψυχρό γραφείο της γράφοντας "Διαβιβάζομεν υμίν ευσεβώς... Το γε νυν έχον... δια τα καθ' υμάς περαιτέρω".

Με πλαστό δελτίο ταυτότητας λοιπόν ένα περιστροφο και μερικά χρήματα, φεύγει με άλλους πατριώτες για την Μέση Ανατολή. Και ενώ στο Πόρτο Ράφτη είχαν ήδη επιβιβασθεί σε καΐκι που θα τους μετέφερε στα Μικρασιατικά παράλια, τους συλλαμβάνουν, οι Ιταλοί. Όταν όμως τους επιβίβαζαν σε φορτηγό αυτοκίνητο για να τους μεταφέρουν στην Αθήνα σαν από θαύμα εμφανίζεται ένα γερμανικό αυτοκίνητο με δύο αξιωματικούς. Η Σόνια θρασύτατα φωνάζει στα γερμανικά ότι κακώς συνελήφθησαν διότι είχαν πάει εκεί να προμηθευθούν για τις οικογένειες τους τρόφιμα... Οι Γερμανοί τους απελευθερώνουν και οι πατριώτες με την Σόνια γυρίζουν πεζοπορώντας και απογοητευμένοι στην Αθήνα.

Στο επόμενο τεύχος μας θα συνεχισθεί η συγκλονιστική ιστορία της Σοφίας - Σόνιας Στεφανίδου.

Επιμέλεια: Κλήμης Όμηρος

Τοπικά Νέα και Όχι μόνο

Το Σάββατο 12 Ιουνίου 2010, λίγο πιο έξω από το χωριό Κουμαριά μέσα στο δάσος, σε ένα καταπράσινο περιβάλλον, γεμάτο οξείες και δρυς, έγιναν τα θυρανοίξια ενός καινούργιου εξωκλησιού στην θέση ενός άλλου πολύ παλαιότερου, που καταστράφηκε, με το πέρασμα των χρόνων στην μνήμη, της Αγίας Τριάδος και του Αγίου Παντελεήμονα.

Στην κατασκευαστική τελετή πρωτοστάτησε ο Παναγιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Καμπανίας και Ναούσης κ. κ. Παντελεήμονας και παρέστη ο Νομάρχης κ. Καραπαναγιωτίδης Κων/νος, η Δήμαρχος της Βεροίας κ. Ουσουλτζόγλου Χαρούλα, ο Δήμαρχος του Δοβρά στον οποίο υπάγεται η Κουμαριά, κ. Τσιούντας Χρήστος, κάτοικοι του χωριού, άλλοι προσκεκλημένοι, και ο απανταχού παρών γραμματέας του Συλλόγου κ. Κλήμης Ομηρος.

Με μια μικρή δεξίωση και με το θρησκευτικό συναίσθημα στα ύψη, αναχωρήσαμε από το πανέμορφο Ξωκλήσι. Η φωτογραφία είναι από την τελετή του αγιασμού.

ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΗ

Την Κυριακή 13 Ιουνίου 2010, στο εξοχικό κέντρο «η Χώρα», στο δρόμο για το Σέλι, ξανατάμωσαν για πέμπτη ή εκτη φορά οι συμμαθητές της τάξης του 1957.

Η τάξη του 57, άλωσε το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου μας, αφού τέσσερα μέλη του, ο Πρόεδρος, η Αντιπρόεδρος, ο Γραμματέας και το μέλος κ. Αλίκη Θεοδοσιάδου, οι οποίοι αποτελούν απαρτία, είναι συμμαθητές της τάξης του 57, και στη σύναξη ήταν παρόντες μόνο ο Πρόεδρος και ο Γραμματέας.

Ευχόμαστε να ακολουθήσουν και άλλες συνεννοήσεις με πάντοτε πολλούς παρόντες.

Τον Ιούνιο, η Μουσική, ζωντανέψε την Πόλη μας. Η Βέροια έζησε ένα τριήμερο μουσικής πανδαισίας! Για τρεις

ολόκληρες μέρες, η Βέροια ήταν εύηχη πόλη. Από όλες τις γειτονιές, σε διαφορετικές ώρες, οι μελωδίες πλημμύριζαν όλη την πόλη, παιγμένες από μουσικά καταξιωμένα συγκροτήματα και καλλιτέχνες.

Οι εκδηλώσεις ξεκίνησαν το **Σάββατο 19 Ιουνίου το πρωί**, με πατινάδα στους δρόμους, από τα Χάλκινα, της «Μακεδονικής Φανφάρας» και ακολούθησαν σε διαφορετικές ώρες και ημέρες, διάφορες μουσικές παρουσιάσεις από συγκροτήματα και χορωδίες, στους δρόμους της πόλης, στο πάρκο Αγίων Αναργύρων με τις Μουσικές του Κόσμου, στην Πλατεία Ωρολογίου, με το «Μουσικό Πανόραμα Παγκοσμίου Κινηματογράφου και την μουσική Ελλήνων συνθετών», στην Μπαρμπούτα ξεκίνησε «Ένα παράξενο Ταξίδι» συναυλία λαϊκού - έντεχνου τραγουδιού, στον Αύλειο χώρο της Συναγωγής η μικτή χορωδία ενηλίκων της ΚΕΠΑ του Δήμου Βεροίας, με καντάδες και τραγούδια μιας άλλης εποχής έκανε νοσταλγικό ταξίδι στους δρόμους της πόλης μας.

Την Κυριακή, η πόλη ξύπνησε όμορφα με μουσική του Χατζηδάκη από την Φιλαρμονική της ΚΕΠΑ του Δήμου Βεροίας και το βράδυ μάγεψαν οι ήχοι της Jazz» από το μουσικό σύνολο του Παν/μίου Μακεδονίας. Επίσης, το βράδυ στο πάρκο των Αγ. Αναργύρων, η Ορχήστρα εγχόρδων του Παν/μίου Μακεδονίας με τις «Συνθέσεις για Ορχήστρα» σε συναυλία κλασικής μουσικής, ερμήνευσε έργα μεγάλων συνθετών. Στην Πλατεία Δημαρχείου, με το «Καλώς ανταμωθήκαμε», τραγούδια της Μ. Ασίας, μουσικό παραδοσιακό σχήμα χάρισε αλησμόνητα τραγούδια και μουσικές της Μικράς Ασίας. Και πάλι στον Αύλειο χώρο της Συναγωγής στην Μπαρμπούτα, τα μεσάνυχτα, ο Ν. Πορτοκαλόγλου, ο Φάμελλος και ο Ζιώγαλας έκαναν ένα πανέμορφο ταξίδι στο φεγγάρι με καλή Ελληνική μουσική.

Την Δευτέρα 21 Ιουνίου, το βράδυ στο Πάρκο ΑΛΙΑΚΜΟΝΑ, η συμφωνική ορχήστρα και η νέα Χορωδία του Π.Ο.Δ. Καλαμαριάς παρουσίασαν «μουσικά διαμάντια» του κινηματογράφου. Και τέλος στην Πλατεία Δημαρχείου κοντά μεσάνυχτα, συνεπήρε και συνάρπασε τον νεαρόκοσμο η συναυλία ροκ μουσικής από γνωστό τρίο.

Παράλληλα, όλο το τριήμερο στο Πάρκο των Αγίων Αναργύρων, λειτουργούσε από τη Φωτογραφική Ομάδα Βεροίας έκθεση Φωτογραφίας με τίτλο «Μουσική και Δρόμοι»

Το χαρήκε ο κόσμος την Βέροιας αυτό το τριήμερο, χάρηκε την μουσική χαρά, την ανέξοδη διασκέδαση, που για δεύτερη χρονιά, την προσέφερε πολύ επιτυχημένα και καλά οργανωμένα η ΚΕΠΑ του Δήμου Βεροίας, που δέχθηκε τα συγχαρητήρια όλων όσων συμμετείχαν σε αυτή την μουσικοπολιτιστική απόδραση.

Εφημερίδα "Λαός"

Τοπικά Νέα και Όχι μόνο

Επισημαστική η συμπράξη του ΟΚΑΝΑ με το Δήμο Βεροίας και το Νοσοκομείο, για την ανέγερση και λειτουργία Κέντρου Θεραπείας (πρόγραμμα φαρμακευτικής υποκατάστασης) για εξαρτημένα άτομα.

Ο ΟΚΑΝΑ, δια της προεδρικού του, δεσμεύτηκε να τοποθετήσει Ανόμενο βάρους τύπου με δυναμικότητα εξυπηρέτησης 250 ατόμων, με πλήρη κάλυψη της δαπάνης από μέρους του, σε οικοπέδο που θα παραχωρήσει ο Δήμος Βεροίας, παρακείμενο στο Νοσοκομείο Βεροίας και το οποίο θα υποστηρίξει την φύλαξη, την καθαριότητα, και τις προαπαιτούμενες εξετάσεις, των υπό ένταξη στο πρόγραμμα ατόμων. Από τον Ημαθιώνα, θερμά συγχαρητήρια σε όλους που συνέβαλαν και θα συμβάλουν για την υλοποίηση αυτού του προγράμματος που τόσο θα βοηθήσει τα εξαρτημένα άτομα της πόλης μας και όχι μόνο.

Εφημερίδα "Λαός"

Έγινε το 6^ο ανταμώμα χορευτικών συγκροτημάτων στο Ξηρολιβαδο, κατά την διάρκεια του εορτασμού του Προφήτη Ηλία και αυτό που λαμπρυνε το πανηγύρι, ήταν η αναβίωση της πατινάδας του Ξηρολιβαδιώτικου Σεργιάγιου. Με επικεφαλής τον Βουλευτή Ημαθίας κ. Τόλκα Αγγελο, τον Νομαρχη Ημαθίας κ. Καραπαναγιωτίδη Κων/νο, την Δήμαρχο Βεροίας κ. Ουσουλτζόγλου Χαρούλα, Δημάρχους και Αντιδημάρχους ομορών Δήμων και άλλων επισήμων, η πατινάδα κατέληξε στο παρκο όπου αναβίωσε ο Τρανός Χορός των βλαχοχωριών. Ακολούθησε η παρουσίαση του προγράμματος των χορευτικών συγκροτημάτων.

Εφημερίδα "Λαός"

Τα συγχαρητήρια από εμάς στα μέλη του ΠΟΞ, για την αγάπη και το μεράκι που έχουν για το Ξηρολιβαδο.

Αναβαθμίστηκαν οι υποδομές του Χιονοδρομικού Κέντρου Σελίου, με την παράδοση προς χρήση του Νέου Πάρκιν 600 θέσεων ΙΧ και 18 Λεωφορείων. Τα εγκαίνια έγιναν, στις 24 Ιουλίου, από τον Νομαρχη κ. Καραπαναγιωτίδη Κων/νο παρουσία της εκκλησίας και όλων των αρχών της Βεροίας και χιονοδρομικών Κέντρων, και στελεχών Τεχνικών Υπηρεσιών της νομαρχίας και πλήθος κόσμου.

Μετά τα εγκαίνια ακολούθησε βλάχικη βραδιά στην πλατεία του χωριού σε συνεργασία με το Σύλλογο Βλαχων Βεροίας.

Εφημερίδα "Λαός"

Φέτος τον Ιούλιο, η Δημόσια Βιβλιοθήκη Βεροίας, σε συνεργασία και πάλι με την Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση, οργανώσαν μαζί την καλοκαιρινή καμπάνια φιλοαναγνωσίας και δημιουργικής έκφρασης, αυτή τη

φορά, με θέμα « *Είμαστε διαφορετικοί - όλοι αλλάζουμε* ». Χαράς ευαγγέλια για τα παιδιά, με τη μορφή 28 δράσεις με θέμα την «διαφορετικότητα» που έγιναν κατά τον μήνα Ιούλιο, στο πρόγραμμα που μας έστειλε η Βιβλιοθήκη Βεροίας, που στοχο είχε την μορφωση και την καλλιογία των παιδιών. Είναι άξιο επισημάνσης η συνεργασία με το Κέντρο Πρόληψης Ουσιών Εξάρτησης του Ν. Ημαθίας «Πρόσβαση». Επίσης, Κινητές Βιβλιοθήκες επισκεύθηκαν τους Δήμους Βεροίας, Δοβρα και Μελίκης.

Μεγάλη επιτυχία η κατακτηση του Βραβείου «Πρόσβαση στη Μάθηση» 2010, ύψους ενός εκατομμυρίου δολαρίων, από τη Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη της Βεροίας. Το Βραβείο απένειμε το ίδρυμα *Bill & Melinda Gates*, για την δημιουργική χρήση των υπηρεσιών πληροφόρησης και τεχνολογίας για την ικανοποίηση των οικονομικών, εκπαιδευτικών και πολιτιστικών αναγκών περισσότερων από 180.000 ανθρώπων.

Η Βιβλιοθήκη της πόλης μας, έχει αναδειχθεί ως κορυφαία στην Ελλάδα προσφέροντας μια σειρά υπηρεσιών και προγραμμάτων για παιδιά και ενήλικες, και βοηθώντας άλλες βιβλιοθήκες να αναπαράγουν την επιτυχία της, που προήλθε από την αμέριστη συνεργασία όλων των εμπλεκόμενων στην διοίκηση και λειτουργία της.

Η Εφημερίδα μας συγχαίρει την Διοίκηση και ιδιαίτερα τον Διευθυντή κ. Γ. Τροχοπουλο για την μεγάλη επιτυχία του έργου της.

Εφημερίδα "Λαός"

Σε ανταπόδοση της επίσκεψης του Νομαρχη μας κ. Καραπαναγιωτίδη στην Μελβούρνη της Αυστραλίας τον Απριλιο του 2008, η βεροιώτικης καταγωγής Δήμαρχος και Πρόεδρος του Συλλόγου Ημαθιωτών Μελβούρνης «η Βεροία», κ. Στέλλα Καριοφυλλίδου - Μωραϊτή, φιλοξενήθηκε από την Νομαρχία Ημαθίας. Με ένα γεμάτο πρόγραμμα που συντάχθηκε από την Νομαρχία, επισκέφτηκε φορείς, την Βεργίνα και άλλους τουριστικούς προορισμούς του νομού μας, καθώς και παραγωγικές μονάδες.

Συγκινητική η συνάντηση της Δημαρχου του Moreland City Council της Αυστραλίας κ. Στέλλας Καριοφυλλίδου, με τη συμμαθητριά της Δημαρχο Βεροίας κ. Ουσουλτζόγλου Χαρικλείας (στο ίδιο θρανίο μέχρι την αναχώρησή της στην Αυστραλία σε ηλικία περίπου 15 ετών).

Εφημερίδα "Λαός"

Νίκος Καββαδίας

Ποίηση και Ζωή

Επιμέλεια : Όμηρος Κλήμης

Συμπληρώθηκαν 100 χρόνια από την γέννηση του ποιητή που το όνομά του συνδέθηκε με τους ναυτικούς και τη θάλασσα και αγαπήθηκε από όλους του Έλληνες. Τα ποιήματά του μελοποιημένα από μεγάλους συνθέτες, συγκινούν όλες τις ηλικίες.

Η εφημερίδα μας, συμμετεχοντας στην επέτειο, δημοσιεύει αυτό το αφιέρωμα για τον ποιητή Νίκο Καββαδία, που επιμεληθηκε ο Φιλολόγος Κυριάκος Κοττέας, της Ελληνογαλλικής Σχολής Πειραιά «ο Άγιος Παύλος».

Ημερολόγιο

1910

Γεννιέται σε μια ρωσική στρατιωτική βάση κοντά στο Χαρμπίν της Μαντζουρίας. Ο πατέρας, διακινητής εμπορευμάτων, τροφодότης του τσαρικού στρατού: «Ο πατέρας μου... ο λαθρεμπόρος του Λάο Γιαν, ο χαρτοπαικτής του Τιεν Τσιν, ο μπακαλής του Πασαλιμανιού στα στερνά του, ο πιο ανελεητος ανθρωπος που γνώρισα, με ειχε συγχωρεσει εκείνη την ώρα.» (Βάρδια)

«Το παιδί της Μαντζουρίας..., όταν πρωτοπηγε δεκαεφτα χρονων στο Τιεν Τσιν, οι Κινέζοι της περιοχης παψανε να καπνίζουν οπιο μονομιας, κι ομως ηταν χειρότερα μεθυσμενοι απο πριν.» Τι τους πότιζε; Ο τροφодότης του Κουροπάτκιν(σ.σ. Ρώσος στρατηγός) Νύχτα τον σύρανε στο αντίσκηνο του. Πάνω στο κιβώτιο πούχε για τραπέζι, ανάμεσα σε ένα μισοκομμενο ψωμί, βρισκόταν μια τεράστια κατσαρίδα, ένας τούμπανος. «Θα σε τουφεκισω πριν ξημερωσει». Ο τροφодότης πήρε το πειστήριό στο χέρι, το ζύγισε με το μάτι, τόβαλε στο στόμα και το κατάπιε. «Σταφίδα εξοχώτατε. Του νησιου μου» Ο Κουροπάτκιν κατάπιε το γελιο του δυσκολότερα απ' ότι ο πατέρας μου το θεριό. «Φυγε Κι αλλη φορα δεν τη γλυτώνεις».

[...] Η τράπουλα μιλούσε στα χέρια του. Έχανε μια μπυραρία στο Λάο Γιαν και κέρδιζε ένα φούρνο στο Μουδκεν... Γύρισε με την στρατιά του Βράγκελ στα είκοσι, μ' ένα πεντοχιλιαρο στην τσέπη κι ένα κουτί καραμέλες. Αρχισε τα σάλτα... Πόλη - Σμύρνη - Πειραιά - Αλεξάνδρεια - Brintisi. Ηρθε μια νύχτα μ' ένα χειραμάξι φορτωμένο σακούλες μετζήτια (σ.σ. Τουρκικά νομίσματα). Μας μοίρασε απο μια φούχτα. Σ' ένα μήνα μας τα πήρε. «Δοστε μου τα καναγηδες και θα σας τα φερω χρυσα...» Η μάνα μου κουνούσε το κεφάλι της. (Βάρδια)

1914

Πρώτος παγκόσμιος. Η Οκτωβριανη επανάσταση κυφορεείται. Ο πατέρας παίρνει την οικογένεια και μέσω Υπερσιβηρικού την κατεβάζει στην Κεφαλονιά, στο Αργοστόλι. Ο ίδιος επιστρέφει στη Ρωσία να τακτοποιήσει τις υποθέσεις του.

- Τα μικρά απομειναν ξαφνιασμενα στο ανυποπτο και ως τότε ησυχιο Αργοστολι, που αρχισε να το τραντάζει ο αποηχος του πολεμου. Υδροπλανα, οπλιταγωγα, ατμάκατοι, συμμαχικος στρατος, Αγγλοι, Γαλλοι, Σενεγαλέζοι.

Τα παιδιά της οικογένειας βρισκονταν καθε απογευμα με τη νταντά στην πλατεια. Ο Νίκος Καββαδίας ξέφευγε, κατα τη συνηθεια, του για να κανει φιλιες με στρατιωτες του συμμαχικου στρατου, κατα προτιμηση τους Σενεγαλέζους, που τον εντυπωσιαζαν με το χρωμα τους και το μποι τους, καθως τον σηκωναν ψηλά στα χέρια τους και του χαριζανε ταινιες απο τα καπέλα τους και αλλα αντικειμενα.» (Από το βιογραφικό που γραφτηκε από την αδελφή του ποιητή, Τζένια Καββαδία)

- Και τότε αυτος συνηθιζε γι λωντας τρανταχτα/με το 'να χέρι του ψηλα που να με σηκωνει.» (Ένας νέγκος θερμιστής από το Τζιμποντι, Μαραμπού)

1921 - 1928

Ο πατέρας επιστρέφει κατεστραμμένος από τη Ρωσία. Παιρνει την οικογένεια του στον Πειραιά, ανοίγει ένα μικρό μπακάλικο στο Πασαλιμάνι. Ο Κόλλιας - ρώσικο χαϊδευτικό του Νίκος, που θα του μείνει - γνωρίζεται με την προκίφυγιά, εκδίδει μια εφημερίδα στο δημοτικό, παίρνει μαθήματα πυγμαχίας και γνωρίζεται με τον Παυλο Νιρβάνα. Στα 1928 γράφεται στην Ιατρική, αλλά την εγκαταλείπει γρήγορα. Πιάνει δουλειά σε ένα πρακτορείο καραβιών αλλά τον έλκει η θάλασσα.

«Όταν εγινα δεκαοχτώ, τουπα ότι θα γίνω ναυτικός. Γίνε οτι διαβολο θέλεις, μούπε. Ρουφιάνος και πούστης μη γίνεις. Σκέφτηκε λίγο... Έχει και παλικάρια πούστηδες, μπεσαληδες. Ρουφιάνος με μπέσα δε βρεθηκε πουθενά.» (Βάρδια)

1929

Λίγους μήνες, μόνο, θα αντέξει το στεριανό επάγγελμα του πρακτορα.

«Για το Μαδρας, το Σιγκαπουρ, τ' Αλγερι και το Σφαξ/ θ' αναχωρουν σαν παντοτε περηφανα το πλοια/ κι εγω, σκυφτος σ ένα γραφειο με χαρτες ναυτικου/ θα κάνω αθροίσεις σε χοντρα λογιστικα βιβλια»

Θα μπαρκάρει ξεκινώντας ένα επάγγελμα που θα το υπηρετήσει μέχρι το θάνατό του. «Μα είν ένα κάτι πιο βαθύ που με λερώνει,/ -Γιε μου που πας; Μανα θα πάω με τα καράβια» (οι εφτα ναυοι στο s/s Cyrenia, Τραβέρσο)

1933

Εκδίδει την πρώτη του ποιητική συλλογή, το «Μαραμπού», που αντιμετωπίζεται πολύ θετικά από τους κριτικούς. Σε αυτή εγκαινιάζει την ναυτική θεματολογία, που χαρακτηρίζει ολο το έργο του. «Το ξέρω πως η θέση μας είναι άσχημη πολύ./ Η θάλασσα τη γεφυρα με κύματα γεμιζει./ Κι εγώ λυπάμαι μονάχα που δε μπορώ να πω/ Σε κάποιον, κάτι που πολύ φριχτά με βασανίζει.» (Ένας δόκιμος εν ώρα κινδύνου, Μαραμπού)

1939

Αποφασίζει να εγκαταλείψει τα όνειρά του για σταδιοδρομία πλοιάρχου και δίνει εξετάσεις για το δίπλωμα του Ραδιοτηλεγραφήτη. «Δεν ξεκινήσα για τίποτα. Μοναχα για να ταξιδευω. Εκεινοι που μαζί πρωτομπαρκάραμε, σε τέσσερα χρόνια πήρανε το χαρτι τους, εσυ το ιδιο. Εμενα μ αρεσε η πλωρη. Η ξενοιασια.»

Πιασανε πολλοι πατριώτες καπετάνιοι να με συμβουλευσινε. Αλλοι με κοροϊδενανε, με δαχτυλοδείχνανε. Με πήρε το φιλοτιμο. Ετοιμαστηκα να πάρω του τρίτου. Τότε συνάντησα ένα εφοπλιτη ξάδελφο της μανας μου, ο μονος ανθρωπος που με καταλαβαινε και με συγχωρουσε. Μουδινε πάντα δουλειά, χωρις να με ρωτάει γιατι ταξιδευω. Του τοπα. - Να γίνεις μαρκονιστης (= ραδιοτηλεγραφήτης), μούπε. Απο του να σπάσουμε μια πλωρη, καλύτερα να τσακισουμε έναν ασυρματο. Επεινα, καταλαβαινεις.» (Βάρδια)

1940

Πόλεμος. Στρατιώτης στην Αλβανία, ειδικότητα ημιονηγός (μουλαράς). «Η δευτερη νυχτα; Τότε που μηκαμε με αλλους πολλους στη μάχη. Μπορουσε κοντα από κει να κουβαλησουμε τραυματιες. Ακουσαμε μαζί το θουρβο του πολεμου και τον συνηθισαμε. Πηραμε το παλικαρι με το πληγωμένο ποδι και φυγαμε. Ποτέ μου δε σε ειδα πιο προσεκτικο και τόσο αλαφροπάτητο. Ειχες ξεχασει κεινο το νευρικο σου συνηθειω να πηδας σηκωνοντας το σαμαρι. Τα 'χες ολα νοιακει ισοω πριν απο μενα. Και τωρα η νυχτα

Νίκος Καββαδίας *Ποίηση και Ζωή*

στο βουνό με τη λασπη : βαρυφορτωμένοι , κατακοπτοι προχωρούσαμε. Είναι αφάνταστη η λυπη και η κακομοιρια που δοκιμάζεις, σαν αισθανεσαι να 'σαι και να βλέπεις ανθρωπους και ζωα και τα πάντα μες τη λασπη.» (Στο ήλογο μου)

1943

Στην Αντίσταση. Επικεφαλής του ΕΑΜ Λογοτεχνών- ποιητών. Γράφει το -ομότιτλο- ποίημα αφιερωμένο στο Φεντερίκο Γκαρθια Λορκα, τον ποιητή που δολοφόνησαν οι φαλαγγίτες του Φρανκο στην Ισπανία αλλά και σε κάθε θυμά φασισμού.

« Ατσιγγανε κι Αφέντη μου, με τι να σε στολισω;/ Φέρτε το μαυριτανικό σκουτί το πορφυρο./ Στον τοιχο της Καισαριανής μας φεραν απο πίσω/ Κ' ίσα εν' αντρικιο αναστημα ψηλωσαν το σωρό. Κοπέλες απ' το Δίστομο φερτε νερό και ξυδι/Κι απάνω στη φοράδα σου δεμένος σταυρωτα/ Συρε για κεινο το στερνό στη Κορδοβα ταξίδι,/Μες απ' τα διψασμένα της χωράφια τα' ανοιχτά./»

1945

Μπαρκάρει με το "Κορίνθια"

« Πρώτο ταξίδι έτυχε ναύλος για το Νότο, / Δύσκολες βαρδιες, κακός ύπνος και μαλάρια./ Είναι παράξενα της Ιντίας τα φανάρια/ Και δεν τα βλέπεις καθώς λένε με το πρώτο.» ("Κυροσίω", Πούσι)

1947

Δημοσιεύει τη συλλογή "Πούσι". Ο στίχος γίνεται πιο ελεύθερος, η σχέση του ποιητή με τη θάλασσα βαθιάίνει.

« Μεσάνυχτα και ταξιδεύεις δίχως πλευρικά ! / Σκιάζεσαι μηπως στο γιαλό τα φώτα σε προδίνουν,/ Μα πρύμα πλώρα μόνο εσύ πατάς στοχαστικά,/ κρατώντας στα χεράκια σου το λυχνό του Αλαδδίνου.» ("Λυχνός του Αλαδδίνου" Πούσι)

1949

Στο S/S Κυρηνεια, επιβατικό μεταναστευτικό καράβι, με το οποίο ο Καββαδίας θα ταξιδέψει περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο.

Ο Νίκος Καββαδίας ξέμπαρκος στην Αθήνα το 1974 λίγο πριν φύγει κι αυτός, όπως κι όλοι μας, με το πειρατικό του Captain Jimmy. Τα φανάρια όμως που έχει στην πρόμνη θα φαίνονται για πολύ καιρό ακόμα....

« Κι έτσι μαζί με τους εφτά κατηφοράμε./ Με τη βροχή, με τον καιρό που μας ορίζει./ τα μάτια σου ζούνε μια θάλασσα , θυμαμαι.../ Ο πιο στερνός μ' έναν αυλό με νανουρίζει.» ("Οι εφτά νάνοι στο s/s Cygenia". Τραβέρσο)

1954

Εκδίδεται το μοναδικό εκτενές πεζό του, η "Βαρδια", με ιστορίες και συζητήσεις που γίνονται από τους ναυτικούς στην τιμονιέρα, τις ώρες της Βαρδίας.

1972

Στη διάρκεια της δικτατορίας λειτουργεί ως σύνδεσμος ανάμεσα στις αντιστασιακές οργανώσεις, ενώ γράφει το ποίημα Guevara, για τον δολοφονημένο από τη CIA επαναστάτη.

« Ήτανε ντάλα μεσημέρι κι εδειξε μεσάνυχτα./ Ελεγε η μάνα του παιδιού : « Καμάρι μου, κοιμήσου»./ Όμως τα μάτια μείνανε του καθενος ορθάνοιχτα/ Τότε που η ώρα ζυγιάζε με ατσαλι το κορμι σου.» ("Guevara", Τραβέρσο)

1975

Περιμένει να μπαρκάρει για μια ακόμη φορά, με το κρουαζιερόπλοιο "Aquarius". Όμως « Κι εγω που τόσο εποθησα μια μερα να ταφώ/ σε καποια θαλασσα βαθια στις μακρυνες Ινδιες,/ θα 'χω ένα θάνατο κοινό και θλιβερό πολύ/ και μια κηδεια σαν των πολλών ανθρωπων τις κηδειες.» ("Mal du depart". Μαραμπου)

Λίγο μετά τον θάνατό του θα τυπωθεί και η τελευταία του συλλογή, το "Τραβέρσο", και το 1982 τα δύο σύντομα πεζά του, το

Βασιλική Γιαλαμπρίνου

Συμβολαιογράφος

Σουλίου 4 & Σόλωνος 92

Τηλ: 210 3606429

e-mail : vassiliki_gialamprinou@ hotmail.com

Κωνσταντίνα Δημ. Κασαμπαλή

ΓΑΣΤΡΕΝΤΕΡΟΛΟΓΟΣ

Ιατρείο: Βασ. Σοφίας 75 Μαρούσι

(Πλησίον Ηλεκτρικού)

Τηλ : 210 8063311 κιν. 6932 091332

Σμυρλής Α. Μάριος

Χειρουργός - Οδοντίατρος

Πτυχιούχος Πανεπιστημίου Αθηνών

Ιπποκράτους 209,

τηλ.: 210 6424581 κιν.: 6927 686533

e-mail: asmirlis@yahoo.gr